

MARC D. FELDMAN
GREGORY P. YATES

CE N-AȘ DA SĂ FIU BOLNAV

Traducere din limba engleză
de **Adriana Trandafir**

Ce n-aș da să fiu bolnav

Cei mai mulți dintre noi își amintesc cel puțin un episod în care s-au prefăcut bolnavi ca să se bucure de beneficiile asociate bolii. Făcând pe bolnavii, primeam empatie, grijă și atenție, scăpând de responsabilități. Este normal să facem acest lucru din când în când, dar unii își duc înșelătoria la extrem. În această carte, dr. Marc Feldman descrie motivațiile stranii ale oamenilor care inventează sau își induc boli ori leziuni ca să-și satisfacă nevoi emoționale profunde. Doctorii, rudele și prietenii sunt atrași cu toții într-o pânză de înșelătorie costisitoare, frustrantă și potențial mortală. De la mama care își rade copilul în cap și le spune celorlalți că are cancer la colegul de muncă ce trece printr-un șir de „tragedii“ de neînțeles și până la pacienta care mimează epilepsia și își monopolizează grupul online de sprijin, „fabricarea bolii“ este omniprezentă în media și în viețile multor oameni. În *Ce n-aș da să fiu bolnav*, dr. Felman, cu ajutorul lui Gregory Yates, a realizat o cronică a acestei lumi fascinante și a căilor spre vindecare. Bazată pe 25 de ani de experiență directă cu acest

subiect, *Ce n-aș da să fiu bolnav* se va afla cu siguranță printre cărțile considerate clasice în domeniu.

Dr. Marc D. Feldman este expert internațional în înșelătoria medicală. Lucrările sale au fost publicate în peste 200 de reviste și ziare și expuse în emisiuni de televiziune și radio din întreaga lume.

Gregory P. Yates, MA este absolvent al Universității Oxford, multiplu premiat și are un masterat de la Universitatea Birmingham (Marea Britanie). În prezent, studiază medicina în Marea Britanie.

Cuprins

<i>Lista figurilor</i>	11
<i>Indexul tabelelor</i>	13
<i>Nota autorilor</i>	15
<i>Introducere</i>	17
1. Boala și iluzia: O privire de ansamblu asupra înșelăciunii medicale	31
2. Abuzul medical: Când înșelătoria înseamnă maltratare	87
3. Mascarade mentale	179
4. Oamenii cărora le pasă: Victimele înșelăciunii	239
5. Revelarea motivelor din spatele cortinei	281
6. Vindecarea	353
7. Conștiința, etica și legea	431

8. Înșelătoria online și sindromul Münchhausen prin internet	485
9. Concluzii pripite: Acuzațiile false	523
10. Münchhausen prin reprezentant asupra animalelor	555
<i>Mulțumiri</i>	577

Figuri

- 1.1. Problemele medicale pot fi comparate după cum urmează: pacientul are boala cu adevărat, pacientul crede că are boala cu adevărat și/sau pacientul îi înșală pe ceilalți 45
- 1.2. Unii pacienți cu tulburare factice, deși înșală, au și o boală reală 47
- 1.3. Pacienții care suferă de o tulburare cu simptome somatice cred că au o boală, dar numai o minoritate dintre aceștia o au cu adevărat 49
- 1.4. Pacienții cu anxietate sau psihoză de boală cred că au o boală, deși nu se poate observa niciun semn 52
- 1.5. Pacienții care se autorănesc sau simulează pot avea semne fizice autentice, dar în general persoanele care simulează au un comportament mai înșelător 59

Indexul tabelelor

3.1 Semne rare ale psihozei ce sugerează înșelătoria	214
3.2 Posibile semne de alarmă ale acuzațiilor false de viol	221
3.3 Afecțiuni psihiatrice simulate	222
3.4 Ce facem când observăm abuzul educațional al copilului	236
6.1 Tehnici de distragere	372
6.2 Sfaturi pentru profesioniști și pentru pacienți aflați în tratament	391
6.3 Motive pentru care am susținut vizitele nesupravegheate între Anita și James	409
7.1 Avantaje și dezavantaje ale MVS	444
7.2 Acțiuni în instanță în protecția copilului	462
8.1 Indicatori ai sindromului Münchhausen prin internet	513

9.1 Factori ce pot duce la diagnosticarea greșită a MPP	535
10.1 Semne de alarmă pentru sindromul Münchhausen prin reprezentant asupra animalului	555

Nota autorilor

Aspectele psihologice esențiale ale fiecărui caz prezentat în această carte reflectă evenimente din viața reală. Numele au fost schimbate pentru a proteja intimitatea și anonimatul persoanelor, cu excepția cazurilor în care numele reale și caracteristicile de identificare ale persoanelor și locurilor apar deja în alte surse și cu excepția cazurilor în care subiecții au cerut să le fie utilizate numele reale.

Conștienți de faptul că limbajul revelează elemente-cheie ale personalității și culturii indivizilor, autorii au făcut eforturi să păstreze vocea proprie a personajelor în poveștile din carte. Prin urmare, în narațiuni sunt încorporate idiosincrasii dialectice și gramaticale acolo unde își au locul. Se menține ortografia britanică atunci când naratorii sunt din Marea Britanie.

Autorii au depus toate eforturile pentru a se asigura că opțiunile de tratament și recomandările din acest text sunt în concordanță cu recomandările și practica curente la momentul publicării. Cu toate acestea, având în vedere cercetările constante, modificările legislative

și fluxul constant de informații, precum și faptul că uneori apar erori umane și mecanice, autorii recomandă cititorilor să urmeze sfaturile unui profesionist implicat direct în îngrijirea lor.

Introducere

*„Ah! În ce pânză-ncurcată ne-ncâlcim
Când învățăm prima oară să mințim.“*

MARMION, SIR WALTER SCOTT (1808)

Eva era adolescentă când a decis să se îmbolnăvească. A petrecut 15 ani tot internându-se și externându-se, rămânând câteodată internată și câteva luni. Eu* am auzit de ea** *** în 1994, când mi-a scris pentru prima oară. Mai târziu, am început să ne întâlnim la cabinetul meu din Alabama, unde se mutase ca să înceapă

* Cu excepția mărturiilor pacienților, „eu“ se referă la dr. Feldman.

** Pentru a proteja intimitatea și anonimatul pacienților, am modificat numele și anumite informații care ar putea să ducă la identificare. Elementele psihologice esențiale au fost păstrate în acest caz și în toate celelalte. Acest lucru este valabil în toate cazurile, cu excepția celor care au fost deja publicate.

*** Studiile de caz din această carte sunt bazate pe mărturiile pacienților. Este imposibil să verificăm independent toate elementele.

terapia cu mine. O mică atenționare: este posibil ca povestea ei să-i tulbure pe mulți cititori, cum m-a tulburat și pe mine.

Viața mea s-a schimbat când am fost mutată într-o reședință pentru copii cu autism și tulburări emoționale. Am fost internată acolo după ce amenințasem că o să-mi fac rău mie și fraților mei. În această instituție nu mai eram copilul cuiva, ci treaba cuiva. Majoritatea celor care aveau grijă de mine erau oameni onorabili și respectuoși, dar câțiva nu erau. Eram frecvent bătută, legată și umilită.

Voiam să scap. Știam că, dacă mă îmbolnăvesc, mă vor lăsa în pace. Așa că îmi provocam singură arsuri chimice pe brațe cu degresant de cuptoare și beam suc amestecat cu lichid de curățat bucătăria. Boala a început să însemne siguranță.

Abia când am fost implicată într-un accident rutier, la vârsta de 18 ani, am descoperit cu adevărat iubirea și îngrijirea pe care mi le putea oferi spitalul. Adoram viața de pacient și nu voiam să plec. Mi se părea că găsisem raiul pe pământ. Pe măsură ce angajații spitalului mă cunoșteau din ce în ce mai bine, au început să-și împartă prânzul cu mine, să vorbească și să râdă cu mine ca și cum ar fi fost familia mea. Îmi dorisem mereu să am o familie sau să simt măcar că sunt parte din ceva. Nu mai eram singură pe lume fiindcă aveam asistente și doctori.

De fiecare dată când mă externau, îmi făceam singură rău ca să fiu iar spitalizată. Unele dintre lucrurile pe care mi le-am făcut au fost chiar periculoase. De exemplu, îmi injectam fecale în venă ca să fac

infecții sau înghițeam soluții de desfundat scurgerile ca să-mi provoc ulcere în stomac și în gât. Uneori puneam obiecte de plumb în apă fiartă și beam amestecul după ce se răcea, astfel intoxicându-mă cu metale grele. Odată internată, îmi contaminam soluțiile din perfuzii sau mă înfometam ca să par și mai bolnavă.

Scopul meu nu a fost niciodată să-mi provoc durere sau leziuni permanente. Adevărul e că uram să simt durere, dar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătesc. Când nu eram la spital, îmi era dor de casă. Pentru că nu mai simțisem niciodată așa ceva, nu puteam suporta sentimentul. Aveam nevoie de cea fărămă de atenție din partea angajaților spitalului ca să-mi dea energie. Nimeni nu vrea să mănânce mâncarea putrezită de pe trotuar, dar, dacă ești mort de foame, poate că o s-o faci. Ceea ce-i făceam corpului meu însemna supraviețuire.

La acea vreme, nu mi se părea că sunt disfuncțională. Primeam iubirea și ajutorul de care aveam nevoie și mi se părea că nu fac rău nimănu decât mie însemi. Spitalul era casa mea. Boala era ca un prieten care nu avea să mă abandoneze sau să mă uite vreodată.

M-am străduit enorm să-mi fac boala să pară reală. Când înghițeam soluție de desfundat scurgeri, o puneam întâi în capsule, ca să nu îmi fie afectat esofagul, ceea ce m-ar fi putut da de gol că ingerasem ceva toxic. Mai târziu, am început să-mi introduc un pai în uretră și să injectez lichidul direct în vezică. Era extrem de dureros și încă nu știu cum mi-a venit ideea.

Iar și iar și iar mă îmbolnăveam, eram spitalizată și mi se ameliora starea. Am fost spitalizată de 30-40

de ori pentru nenumărate operații și proceduri diagnostice, inclusiv laparotomii, puncții spinale și o tonă de CT-uri. Sărbătorile le petreceam în general pe secție. Mi s-au prescris literalmente sute de medicamente, multe dintre ele cu efecte secundare grave sau cu potențial adictiv.

Am știut că am mers prea departe când am petrecut o vreme la terapie intensivă în șoc septic. Îmi injectasem fecale în sânge cu o seringă de insulină cumpărată de la farmacie. Făcusem asta de multe ori înainte, dar de această dată am decis s-o fac când aveam deja gripă, ca să maximizez efectul. Aproape imediat, temperatura mi-a crescut la peste 41 de grade Celsius, iar presiunea arterială mi-a scăzut până la 50/20 mmHg. M-au transferat imediat la terapie intensivă.

Îmi era atât de rău, încât, atunci când medicii veneau la patul meu, nu puteam să le răspund. M-am temut că o să mor.

Renée, o mamă de 27 de ani din Montana, a luat legătura cu mine în primăvara lui 2017. Și ea avea o nevoie patologică de atenție, dar nu voia să fie ea însăși bolnavă. Se folosea de fiica ei. Pusă sub acuzare în prezent, Renée este copleșită de regrete și disperată să găsească evenimente din trecutul ei care să explice de ce i-a făcut rău propriului copil.

Toată copilăria am fost mereu oaia neagră. Nu am avut niciodată mulți prieteni și mă băgam mereu în belele. Asta mi-a creat o reputație în orașelul nostru aflat undeva departe, în provincie. Pe timpul zilei trebuia să stau cu nașa mea. Tânjeam să fiu observată de cineva.